

PARIS-DEKLARATIONEN

Ett Europa vi kan tro på (och i)



1. Europa tillhör oss, och vi tillhör Europa. Dessa länder är vårt hem; vi har inget annat. Det överstiger vår förmåga att förklara anledningarna till vår uppskattning av Europa eller att motivera vår lojalitet. Det handlar om delad historia, förhoppning och kärlek. Det handlar om etablerade vanor, om stunder av sentiment och smärta. Det handlar om inspirerande upplevelser av försoning och om löftet om en gemensam framtid. Vardagliga landskap och händelser har en särskild betydelse — för oss, men inte för andra. Ett hem är en plats där saker och ting är bekanta och där vi är känns igen oavsett hur långt vi har vandrat. Detta är det sanna Europa, vår värdefulla och oersättliga civilisation och kultur.

Europa är vårt hem.

2. Europa, i all sin rikedom och storhet, hotas av en falsk självförståelse. Detta falska Europa betraktar sig självt som kulminationen av vår civilisation, men i själva verket hotar det att konfiskera vår hembygd. Det lockar med överdrifter och snedvridningar av Europas autentiska dygder, men är blint för sina egna fel och brister. Det slänger sig självbelåtet med ensidiga karikatyrer av vår historia: Detta falska Europa är fundamentalt fördomsfullt mot det förflutna. Dess förespråkare är frivilligt föräldralösa, och de inbillar sig att det är ett ädelt mål att sträva efter att göra sig föräldralös — att göra sig hemlös. På detta sätt berömmar sig det falska Europa för att vara vägvisare till ett universellt samhälle som varken är universellt eller ett samhälle.

Det falska Europa hotar oss.

3. Det falska Europas skyddspatroner är förtrollade av en vidskeplig tro på en oundviklig utveckling till det bättre. De tror att de har historien på sin sida, och denna tro gör dem högfärdiga och föraktfulla,

Det falska Europa är utopiskt och tyranniskt.

THE PARIS STATEMENT

oförmögna att erkänna bristerna i den postnationella och postkulturella värld de bygger. Dessutom är de okunniga om det faktiska ursprunget till den humana anständighet som de, liksom vi, håller kär. De bortser ifrån, till och med förnekar, Europas kristna rötter. Samtidigt är de mycket noga med att inte kränka muslimer, som de föreställer sig med glädje kommer att instämma i deras sekulära, mångkulturella åsikter. Försjunket i fördomar, vidskepelse och okunnighet, förblindat av fåfängliga, självberömande visioner av en utopisk framtid, undertrycker det falska Europa instinktivt alla avvikande åsikter. Detta görs naturligtvis i frihetens och toleransens namn.

4. Vi har hamnat i en återvändsgränd. Det största hotet mot Europas framtid är varken rysk äventyrlighet eller muslimsk invandring. Det sanna Europa är i fara på grund av det järngrepp som det falska Europa har fattat om våra idéer. Våra nationer och vår gemensamma kultur urholkas av illusioner och självbedrägerier om vad Europa är och borde vara. Vi lovar att sätta oss till värn emot detta hot mot vår framtid. Vi kommer att försvara, bevara och ställa upp för det sanna Europa, det Europa som vi alla sannerligen tillhör.

Vi måste försvara det sanna Europa.

+++

5. Det sanna Europa förväntar sig och främjar aktivt deltagande i det gemensamma politiska och kulturella projektet. Det europeiska idealet är ett solidariskt ideal baserat på samtycke till en lag som gäller för alla, men är begränsad i sina krav. Samtycket har inte alltid tagit den representativa demokratins form. Men vår traditionella medborgerliga lojalitet återspeglar ett grundläggande samtycke till våra politiska och kulturella traditioner oavsett deras former. Forna tiders européer kämpade för att öppna sina politiska system för folkligt deltagande, och vi är berättigade att vara stolta över denna historia. Men i och med att de gjorde detta, ibland i öppet uppror, bekräftade de att denna kontinents och dess folks traditioner, trots orättvisor, fel och brister, ändå är våra. Ett sådant engagemang för reformer har gjort Europa till en plats som strävar efter allt större rättvisa. Denna framstegsanda är född ur vår kärlek till och lojalitet mot vår hembygd.

Solidaritet och medborgerlig lojalitet främjar aktivt deltagande.

6. En europeisk samhörighetsanda gör det möjligt för oss att känna oss trygga och säkra på gator och torg, även bland obekanta. De

Vi är inte passiva undersåtar.

offentliga parkerna, stortorgen och de breda boulevarderna i europeiska städer uttrycker den europeiska politiska andan: Vi delar vårt gemensamma liv och res publica. Vi utgår ifrån att det är vår plikt att ta ansvar för våra samhällens framtid. Vi är inte passiva undersåtar dominerade av despotiska krafter, vare de religiösa eller sekulära. Inte heller resignerar vi inför historiska krafters orubblighet. Att vara europé är att medverka i politiken och i historien. Vi är själva författare till vårt gemensamma öde.

7. Det sanna Europa är en gemenskap av nationer. Vi har våra egna språk, traditioner och gränser. Ändå har vi alltid erkänt ett släktskap med varandra, även när vi har varit oense eller till och med i krig. Denna enhetlighet i mångfalden förefaller oss självklar. Ändå är det anmärkningsvärt och värdefullt, för det är varken självklart eller oundvikligt. Den vanligaste politiska formen av enighet i mångfald är imperiet, vilket europeiska krigarkungar efter det romerska rikets fall i århundraden försökte återskapa. Imperiets förlockelser må leva kvar, men det var nationalstaten som bestod — det statsskick som förenar folklig identitet med politisk suveränitet. Nationalstaten blev därigenom den europeiska civilisationens kännetecken.

Nationalstaten är Europas kännetecken.

8. En nationell gemenskap är stolt över att styra sig själv efter eget skön, skryter ofta med sina stora nationella framsteg inom konst och vetenskap och konkurrerar med andra nationer, ibland på slagfältet. Detta har skadat Europa, ibland allvarligt, men det har aldrig äventyrat vår kulturella enhet. I själva verket har motsatsen varit fallet. Allt eftersom Europas nationalstater blev mer etablerade och tydliga, blev den gemensamma europeiska identiteten starkare. I efterdyningarna av världskrigens fruktansvärda blodsutgjutelse under första hälften av 1900-talet steg vi med ännu större beslutsamhet fram för att hedra vårt gemensamma arv. Detta vittnar om djupet och kraften i Europa som en civilisation, som i sann bemärkelse är kosmopolitisk. Vi eftersträvar inte ett imperiums påtvingade enhet. Tvärtom är den europeiska kosmopolitiska öppenheten oupplösligt förbunden med erkännandet av patriotism och medborgerlig lojalitet.

Vi understöder ingen anbefallen och påtvingad enighet.

9. Det sanna Europa har präglats av kristendomen. Kyrkans universella andliga imperium skapade kulturell enhet i Europa, men gjorde det utan politiskt imperium. Detta har gjort det möjligt för medborgerlig lojalitet att blomstra inom en gemensam europeisk kultur. Automin för det som vi kallar det civila samhället har

Kristendomen har möjliggjort den kulturella enheten.

kommit att känneteckna det europeiska livet. Dessutom föreskriver oss det kristna evangeliet inget fullständigt system av lagar med gudomligt ursprung. Därför kan mångfalden i nationernas sekulära lagar upprätthållas och respekteras utan att hota vår europeiska enhet. Det är ingen tillfällighet att den kristna trons nedgång i Europa har åtföljts av förnyade ansträngningar för att upprätta en politisk enhet — ett imperium av pengar och förordningar, prytt av universalistiska pseudo-religiösa sentiment, byggt av Europeiska unionen.

10. Det sanna Europa bekräftar varje persons lika värdighet, oavsett kön, rang eller nationalitet. Även detta härrör från våra kristna rötter. Våra blida dygder är obestridligt kopplade till vårt kristna arv: opartiskhet, medkänsla, barmhärtighet, försoning, kamp för fred, välgörenhet. Kristendomen revolutionerade förhållandet mellan män och kvinnor genom att värdera kärlek och ömsesidig trohet på ett aldrig tidigare skådat sätt. Äktenskapsbandet tillåter både män och kvinnor att blomstra i gemenskap. Av de uppoffringar vi gör, gör vi de flesta för våra makars och barns skull. Denna självuppoffrande inställning av är ännu ett kristet bidrag till det Europa vi älskar.

De kristna rötterna främjar Europa.

11. Det sanna Europa är inspirerat av den klassiska traditionen. Vi känner igen oss i litteraturen från antikens Grekland och Rom. Som européer strävar vi efter storhet, de klassiska dygdernas krona. Ibland har detta lett till våldsamt kamp för dominans. Men i bästa fall kan strävan efter excellens inspirera Europas kvinnor och män att skapa musikaliska och konstnärliga verk av oöverträffad skönhet och att göra extraordinära genombrott inom vetenskap och teknik. De disciplinerade romarnas allvarssamma dygder och grekernas stolthet över det medborgerliga medbestämmandet och deras anda av filosofiskt tvivel har aldrig glömts i det sanna Europa. Dessa arv är också våra.

Klassiska rötter uppmuntrar till excellens.

12. Det sanna Europa har aldrig varit perfekt. Det falska Europas förfäktare gör inte fel i att söka utveckling och reform, och det finns mycket som har uppnåtts sedan 1945 och 1989 som vi bör värda och hedra. Vårt gemensamma liv är ett pågående projekt, inte ett förstenat arv. Men Europas framtid ligger i en förnyad lojalitet mot de bästa av våra traditioner, inte i en hycklad universalism som kräver att vi glömmet bort och förnekar vad vi är. Europa började inte med upplysningen. Vår älskade hembygd fulländas inte av den

Europa är ett gemensamt projekt.

Europeiska unionen. Det sanna Europa är och kommer alltid att vara en gemenskap av nationer som ibland må vara isolerade men likväl alltid är förenade av ett intellektuellt arv som de tillsammans diskuterar, utvecklar, delar och älskar.

+++

13. Det sanna Europa är i fara. Landvinningar som den nationella suveräniteten, förkastandet av imperialismen, en kosmopolitisk inställning i samklang med medborgerligt engagemang, den kristna uppfattningen om ett mänskligt och värdigt liv, det levande engagemanget i vårt klassiska arv — allt detta glider oss ur händerna. Vi förlorar vår hemort på jorden på grund av den falska kristendom av universella mänskliga rättigheter som det falska Europas proponenter har konstruerat åt sig.

Vi förlorar vår hemort på jorden.

14. Det falska Europa skryter över ett aldrig tidigare skådat engagemang för mänsklig frihet. Denna frihet är dock mycket ensidig. Den säljer sig som befrielse från alla begränsningar: Sexuell frihet, frihet för självuttryck, frihet att ”vara sig själv”. 68-generationen betraktar dessa friheter som värdefulla segrar över en en gång allsmäktig och förtryckande kulturregim. De ser sig själva som stora befriare, och sina överträdelser hyllar de som ädla moraliska prestationer, för vilka hela världen borde vara tacksam.

En falsk frihet råder.

15. För Europas yngre generationer ser dock verkligheten mycket mindre glansfull ut. Utvävningar och hedonism leder mest till tristess och en känsla av värdelöshet. Äktenskapsbandet har försvagats. På den sexuella frihetens böljande vågor frustreras ofta de ungas djupa önskan att gifta sig och bilda familj. En frihet som förhindrar vårt hjärtas djupaste längtan blir till en förbannelse. Våra samhällen verkar falla sönder i individualism, isolering och mållöshet. Istället för att tillåtas att åtnjuta sann frihet hänvisas vi till en konsumtions- och mediedriven kulturs tomma konformitet. Det är vår plikt att säga som det är: 68-generationen har rivit ner, men inte byggt upp. Den gröpte ut ett hålrum som sedan fylldes av sociala medier, lågpristurism och pornografi.

Individualism, isolering och mållöshet breder ut sig.

16. Medan vi hör skrävel om oöverträffad frihet blir livet i Europa hårdare och hårdare reglerat. Regler — ofta utformade av ansiktslösa byråkrater i maskopi med starka egenintressen — styr våra arbetsrelationer, våra affärsbeslut, våra pedagogiska kvalifikationer,

Vi är reglerade och styrda.

våra nyhets- och underhållningsmedier. Och Europa strävar nu efter att strama upp befintliga bestämmelser om yttrandefrihet — en ursprunglig europeisk frihet, samvetsfrihetens manifestation. Målet för dessa restriktioner är inte obscenitet eller andra angrepp på anständighet i det offentliga livet. I stället vill Europas styrande klasser begränsa uttryckligen politiska uttalanden. Politiska ledare som ger röst åt obekvämda sanningar om islam och invandring släpas inför skranket. Politisk korrekthet skapar tabun som gör varje utmaning av status quo till en oacceptabel kränkning. Det falska Europa uppmuntrar inte en verklig frihetskultur. Det främjar en kultur av marknadsdriven homogenitet och politiskt genomförd konformitet.

17. Det falska Europa skryter också med ett oöverträffat engagemang för jämställdhet. Det påstår sig främja icke-diskriminering och säger sig omfatta alla rasar, religioner och identiteter. Här har visserligen framsteg gjorts, men en utopisk frikoppling från verkligheten har också etablerat sig. Under den senaste generationen har Europa drivit ett gigantiskt multikulturprojekt. Att kräva eller ens främja muslimska nykomlingars assimilering till våra sätt och seder, än mindre till vår religion, har ansetts vara grovt orättvist. Vårt engagemang för jämlikhet, får vi höra, kräver att vi avsvär oss varje antydning till att tro att vår kultur är bättre. Paradoxalt nog bygger Europas multikulturprojekt, samtidigt som det förnekar Europas kristna rötter, direkt på det kristna idealet om universell välgörenhet, om än i en överdriven och inte upprätthållbar form. Det kräver av de europeiska folken en helgonalik självförnekelse. Vi förväntas acceptera vår egen hembygds kolonisering och vår egen kulturs upplösning under det tjugoförsta århundradet för Europas högre äras och härlighets skull — en kollektiv självuppoffringshandling för något slags nytt globalt samhälle av fred och välstånd som därmed påstås skola födas.

Multikultur fungerar inte.

18. Det ligger också mycken illistighet bakom detta tänkande, eftersom de flesta medlemmar av våra politiska klasser utan tvivel utgår ifrån att den europeiska kulturen såsom ”de mänskliga rättigheternas moder” på något sätt dock är överlägsen — men detta kan inte sägas offentligt, eftersom det skulle kunna kränka invandrare. Eliten tar antagligen på grund av denna förmodade överlägsenhet för givet att assimilationen oundvikligen kommer infinna sig av sig själv, och att detta kommer att ske snabbt. I en närmast ironisk omvändning av det gamla Europas imperialistiska sätt att tänka antar de politiska

Illistigheten växer.

beslutsfattarna att ”de” nödvändigtvis, på något sätt, genom naturens lagar eller historia, kommer att bli som ”vi” — och det verkar för dem otänkbart att motsatsen kunde vara fallet. Tills detta har skett är den officiella mångkulturalismens uppgift att terapeutiskt hantera de olyckliga, men bara ”tillfälliga”, kulturella spänningarna.

19. Här verkar även en annan illistighet av ett mörkare slag. Under den senaste generationen har ett ständigt växande segment av vår styrande klass kommit fram till att dess egenintresse ligger i en accelererad globalisering. Dessa personer hoppas att kunna bygga överstatliga institutioner som de sedan kan styra utan att längre kunna hindras av folkens suveränitet. Det blir allt tydligare att det ”demokratiska underskottet” inom EU-institutionerna inte är bara ett tekniskt problem som kan lösas tekniskt. Underskottet bygger på en grundläggande övertygelse som försvaras med blind iver. Såväl när de drivs av förment ekonomisk nödvändighet som när de självsvalt utvecklar internationella människorättslagar monopoliserar EU-institutionernas överstatliga mandariner Europas politiska liv. De besvarar varje ifrågasättande med samma teknokratiska formel: *Det finns inget alternativ*. Detta är den mjuka men allt påtagligare tyranni vi står inför.

Det teknokratiska tyranniet ökar.

20. Det falska Europas hybris blir alltmer uppenbart, trots dess anhängares stora ansträngningar för att upprätthålla de bekväma illusionerna. Framförallt är det falska Europa svagare än någon kunde ha föreställt sig. Populärunderhållning och masskonsumtion kan inte upprätthålla det civila livet. Våra samhällen har nu, berövade högre ideal och förhindrade av den multikulturella ideologin att uttrycka patriotisk stolthet, stora svårigheter att uppbåda viljan att försvara sig. Dessutom kan medborgerlig tillit och social sammanhållning inte ersättas av vare sig inkluderande retorik eller en bekännelse till ett opersonligt ekonomiskt system som domineras av multinationella företag. Det måste sägas som det är: Europas samhällen fragmenteras. Den som bara öppnar sina ögon ser en aldrig tidigare skådad utbredning av statlig intervention, av ideologisk styrning av samhällslivet och av indoktrinering i utbildningssystemet. Det är inte den islamiska terrorn som placerar tungt beväpnade soldater på våra gator. Polisen behövs för att stoppa protester mot etablissemang och för att få horder av berusade fotbollsfans under kontroll. Fanatism, som den uttrycks i passionen för våra fotbollslag, är ett desperat uttryck för den djupa mänskliga viljan till solidaritet, en solidaritet som i det falska Europa annars

Det falska Europa är bräckligt och maktlöst.

inte får något utlopp.

21. Många europeiska intellektuella hör dessvärre till chefskonstruktörerna av det falska Europas grundvalar. Utan tvekan är våra universitet en av den europeiska kulturens främsta landvinningar. Men där man tidigare har försökt att förmedla den yngre generationen äldre tiders vishet finns nu bara så kallat ”kritiskt tänkande”, som framför allt består i ett enfaldigt förkastande av det förflutna. En gång var den rigorösa disciplin som yttrar sig i intellektuell ärlighet och objektivitet en ledstjärna för den europeiska andan. Men detta ideal har under de senaste årtiondena nötts ner. Den intellektuella askes som försökte befria sinnet från den rådande uppfattningens tyranni har förvandlats till en självbelåten och tanklös fientlighet mot allt som rör vår egen identitet; ett lika billigt som falskt sätt att bevisa sin egen förmåga till ”kritik”. Under en generation framfördes denna tro så ofta i seminarierum att den blev till doktrin och dogm, och slutligen likställdes fullständigt med begreppet ”upplysning”. Resultatet är att våra universitet numera aktivt förstör vår kultur.

En förnekelsekultur har fått fäste.

22. Våra styrande klasser utvecklar de mänskliga rättigheterna. De bekämpar klimatförändringen. De konstruerar en mer globalt integrerad marknadsekonomi och harmoniserar skattepolitiken. De övervakar framstegen mot ökad jämställdhet. De gör så mycket för oss! Vad spelar det för roll vilka mekanismer som gav dem detta jobb? Vad spelar det för roll att de europeiska folken blir mer och mer skeptiska till hur de styrs?

Eliterna stoltserar arrogant med sin dygd.

23. Denna växande skepsis är helt berättigad. Idag domineras Europa av en meningslös materialism som inte kan övertyga män och kvinnor att bilda familj. Förnekelsekulturen berövar de uppväxande generationerna känslan att ha en identitet. Vissa av våra länder har områden där muslimer lever i informell autonomi gentemot lokala lagar, som om de var kolonialister snarare än deltagare i våra existerande samhällen. Individualism isolerar oss från varandra. Globaliseringen förändrar framtidsutsikterna för miljontals människor. När dessa realiteter ifrågasätts hävdar våra styrande klasser att de bara gör sitt bästa för att anpassa sig till det oundvikliga, anpassa sig till obevekliga nödvändigheter. Det finns inga andra möjligheter, och att stå emot skulle vara irrationellt! De som protesterar sägs lida av nostalgi — för vilken de förtjänar moralisk fördömelse som rasister eller fascister. Allteftersom social splittring och brist på

Det finns ett alternativ.

THE PARIS STATEMENT

förtroende för institutioner blir mer uppenbara, kännetecknas det politiska livet i Europa alltmer av ilska och hat, och ingen vet vart det kommer att leda. Vi får inte fortsätta på den här vägen. Vi måste avvisa det falska Europas tyranni. Det finns ett alternativ.

+++

24. Förnyelsearbetet börjar med teologisk självkänedom. Det falska Europas universalistiska och universaliserande föreställningar avslöjar att det rör sig om ett religionssubstitut, komplett med trosbekännelse och kyrka. Detta är det starka opium som förlamar Europa som politisk enhet. Vi måste insistera på att religiösa ambitioner skall hållas inom religionens område och inte ha någon roll att spela inom politiken eller den offentliga förvaltningen. För att vi skall återfå vår politiska och historiska självbestämmerätt är det nödvändigt att vi sekulariserar det offentliga livet i Europa.

Vi måste avvisa pseudoreligionen.

25. Detta kommer att kräva att vi avvisar det förljugna språkbruk som undanröjer ansvar och främjar ideologisk manipulation. Talet om mångfald, integration och multikulturalism är tomt. Ofta används detta språk för att framställa våra misslyckanden som prestationer: Upplösningen av social solidaritet är då "egentligen" ett tecken på välkomnande, tolerans och inkludering. Detta är marknadsföringsspråk, ett språk som syftar till att dölja snarare än att belysa verkligheten. Vi måste återfå respekten för verkligheten. Språket är ett känsligt instrument som trubbas när det används som knölpåk. Vi borde vara förkämpar för ett anständigt språk. Det myckna tillgripandet av kraftiga avståndstaganden är ett tecken på vår tids dekadens. Vi får inte tolerera verbal skrämstaktik, än mindre dödshot. Vi måste stödja dem som talar förnuftigt, även om vi tycker att deras åsikter är felaktiga. Europas framtid måste vara liberal i bästa bemärkelse, vilket innebär att man förpliktar sig till en stark offentlig diskussion fri från alla hot om våld och tvång.

Vi måste återskapa den sanna liberalismen.

26. För att bryta det falska Europas förtrollning stoppa och dess utopiska, pseudo-religiösa korståg för en gränslös värld måste vi främja en ny typ av statsmannaskap och en ny slags statsman. Bra politiska ledare förvaltar ett folks gemenskap. Bra statsmän ser vårt gemensamma europeiska arv och våra typiska nationella traditioner som fantastiska och livgivande, men också bräckliga, gåvor. De avvisar inte det här arvet, inte heller riskerar de det för att uppfylla sina egna utopiska drömmar. Sådana politiker är värdiga den

Vi behöver ansvars-kännande statsmän.

uppgift som deras medborgare har tilldelat dem. De söker inte godkännande av ”det internationella samfundet”, som inte är något annat än ett oligarkins PR-instrument.

27. Eftersom vi känner oss trygga i de europeiska ländernas unika och kristna karaktär behöver vi inte rädas multikulturalisternas lögner. Invandring utan assimilering är kolonisering och måste avvisas. Vi har all rätt att kräva att de som kommer till våra länder också anpassar sig till våra nationer och accepterar våra vanor. Detta krav måste understödjas av en sund politik. Multikulturalismens språk kommer från Amerika. Men USA:s stora period av invandring ägde rum i början av 20-talet, en period av snabb ekonomisk tillväxt, i ett land utan betydande välfärdsstat men med en mycket stark känsla av nationell identitet till vilken invandrarna måste anpassa sig. Sedan Amerika hade släppt in denna stora mängd invandrare stängde det sina dörrar nästan helt, och det i nästan två generationer. Europa måste lära av de dåtida amerikanska erfarenheterna och får inte ta över de nutida amerikanska ideologierna. Den amerikanska erfarenheten visar att jobb är det bästa sättet att integrera sig och att en alltför generös välfärdsstat förhindrar anpassning samt att en förnuftig politik ibland innebär en minskning av migrationen — även en drastisk minskning. Vi får inte tillåta en mångkulturell ideologi att deformera våra politiska bedömningar om hur man bäst kan tjäna det gemensamma bästa, för det krävs en nationell gemenskap med enighet och solidaritet för att alls kunna kalla det bästa gemensamt.

Vi måste förnya den nationella enheten och solidariteten.

28. Efter Andra världskriget byggde Västeuropa upp livskraftiga demokratier. Efter Sovjetunionens sammanbrott återställde de centraleuropeiska nationerna sin medborgerliga vitalitet. Dessa hör till Europas värdefullaste prestationer. Men de kommer att gå förlorade om vi inte tar itu med invandring och demografiska förändringar i våra nationer. Endast empirier kan vara mångkulturella och Europa kommer att bli ett imperium om vi inte lyckas göra solidaritet och medborgarskap till kriterier för assimilering- och migrationspolitiken.

Bara imperier är multikulturella.

29. Många lever i tron att Europa skakas endast av kontroverser om invandring. I själva verket är detta bara en dimension av samhällets allmänna upplösning. Vi måste återställa värdigheten i samhällets särskilda roller. Föräldrar, lärare och professorer har en plikt att bilda dem de ansvarar för. Vi måste motstå den expertkult som

En välförmad hierarki ger näring åt socialt välbefinnande.

upprätthålls på bekostnad av visdom, takt och strävan efter ett kultiverat liv. Det kan inte bli någon förnyelse av Europa utan att vi bestämt avvisar den överdrivna strävan efter jämlikhet och slutar att förväxla teknokratisk kunskap med vishet. Vi applåderar de politiska prestationerna i modern tid. Varje man och kvinna måste ha lika röst. Grundläggande rättigheter måste skyddas. En sund demokrati kräver emellertid sociala och kulturella hierarkier som uppmuntrar till strävan efter excellens och hedrar dem som tjänar det gemensamma bästa. Vi måste återupprätta prestige i andlig storhet så att vår kultur kan bli en motvikt till den växande makt som skapas av materiell rikedom och massunderhållning.

30. Mänsklig värdighet är mer än rätten att lämnas i fred. De internationella mänskliga rättigheternas doktriner uttömmar inte rättvisans krav och är mycket mindre godhetens. Europa behöver en ny moralisk förståelse så att befolkningen kan visas vägen till ett dygdigt liv. En falsk syn på frihet får inte hindra oss från att använda lagen på ett försiktigt sätt för att motverka oegentligheter. Vi måste kunna förlåta mänskliga svagheter, men Europa kan inte blomstra utan att den kollektiva strävan efter ett hedersamt beteende och mänsklig storhet återupprättas. En kultur som främjar värdighet växer ur anständighet och ur respekt för vars och ens unika roll i samhället. Vi måste förnya den ömsesidiga respekten mellan de sociala klasserna, ett kännetecken för ett samhälle som värderar alla bidrag.

31. Medan vi erkänner de positiva aspekterna av marknadsekonomin måste vi motstå de ideologier som strävar efter att organisera hela samhället i enlighet med marknadens logik. Vi kan inte tillåta att allt säljs. Väl fungerande marknader är beroende av rättsstaten, som måste sträva högre än enbart efter ekonomisk effektivitet. Marknader fungerar också bäst när de är inbäddade i starka sociala institutioner, spontant organiserade efter icke-marknadsprinciper. Ekonomisk tillväxt är fördelaktig, men får inte bli ett mål i sig. Marknaderna måste inriktas mot sociala ändamål. Idag hotas den politiska suveräniteten av globala företagsjättar. Nationerna måste samarbeta för att behärska de globala ekonomiska krafternas arrogans och tanlöshet. Vi stöder försiktig användning av regeringsmakten för att hävda icke-ekonomiska sociala värden.

32. Vi menar att Europa har en historia och en kultur som är värd att bevaras. Våra universitet har emellertid börjat att förråda vårt

Vi måste återställa en moralisk kultur.

Marknader måste utformas i enlighet med sociala överväganden.

Utbildningsväsendet måste reformeras.

kulturarv. Vi måste reformera läroplanerna för att främja överföringen av vår gemensamma kultur i stället för att indoktrinera unga människor i en förnekelsekultur. Lärare och mentorer på alla nivåer har en skyldighet att minnas. De borde vara stolta över sin roll som en bro mellan tidigare och kommande generationer. Vi måste också förnya Europas högkultur genom att sätta det sublimes och det vackra till vår gemensamma standard och förkasta förminskningen av konsten till politisk propaganda. Detta kräver en ny generation av konsumenter och mecenater. Företag och byråkratier har visat sig oförmögna att administrera av konsten.

33. Äktenskapet är grunden för det civila samhället och för harmonin mellan man och kvinna. Det är det intima band som det gemensamma hushållet och barnens uppfostran organiseras runt. Vi hävdar att våra mest grundläggande roller i samhället och som människor är som fäder och mödrar. Äktenskap och barn är en integrerad del av varje vision om mänsklig utveckling. Barn kräver uppoffringar av dem som sätter dem till världen. Dessa uppoffringar är ädla och måste erkännas och belönas. Vi kräver en försiktig socialpolitik som stöder och stärker äktenskapet, barnen och barnuppfostran i hemmet. Ett samhälle som inte välkomnar sina egna barn har ingen framtid.

Äktenskapet och familjen är essentiella.

+++

34. Stor oro råder i Europa idag på grund av uppkomsten av det som kallas ”populism” — även om betydelsen av detta begrepp aldrig förklaras och ordet mest används som invektiv. Vi har våra reservationer. Europa borde dra sig till minnes sina traditioners djupa visdom snarare än att förlita sig på förenklade slogans och splittrande känslomässiga uppfordringar. Vi måste erkänna att dessa nya politiska fenomen kan betraktas som ett hälsosamt uppror mot det falska Europa, som kallar varje ifrågasättande av dess monopol på moralisk legitimitet ”antidemokratiskt”. Den så kallade ”populismen” utmanar befintlighetens diktatur, det politiska centrumets fanatism, och det med rätta. Det är ett tecken på att även i vår förfallna och fattiga politiska kultur kan de europeiska folkens historiska medvetande återuppstå.

Populismen måste bemötas.

35. Vi förkastar som falskt påståendet att det inte finns något ansvarsfullt alternativ till den artificiella, själlösa solidariteten mellan enhetlig marknad, transnationell byråkrati och lättäm underhållning.

Vår framtid är det sanna Europa.

THE PARIS STATEMENT

Bröd och skådespel är inte tillräckligt. Det ansvarsfulla alternativet är det sanna Europa.

36. I denna stund ber vi alla européer att tillsammans med oss avvisa den utopiska fantasin om en mångkulturell värld utan gränser. Vi älskar rättmätigt vår hembygd, och vi strävar efter att överlämna till våra barn alla de ädla ting som vi själva har fått i arv. Som européer delar vi också ett gemensamt arv, och detta arv uppmanar oss att leva tillsammans i fred som ett nationernas Europa. Låt oss förnya den nationella suveräniteten och återupprätta värdigheten i ett gemensamt politiskt ansvar för Europas framtid.

Vi måste ta vårt ansvar.

Philippe Bénéton (France)

Rémi Brague (France)

Chantal Delsol (France)

Roman Joch (Česko)

Lánczi András (Magyarország)

Ryszard Legutko (Polska)

Pierre Manent (France)

Janne Haaland Matlary (Norge)

Dalmacio Negro Pavón (España)

Roger Scruton (United Kingdom)

Robert Spaemann (Deutschland)

Bart Jan Spruyt (Nederland)

Matthias Storme (België)